

การศึกษาเชิงเปรียบเทียบสาเหตุ: อิทธิพลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษ
นอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตปริญญาตรี
สาขาวิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ

**A causal comparative study: Effect of out-of-class English activities
on English skills development of undergraduate students majoring
in English teaching**

ฤดีรัตน์ ชุมนะโชติ

Ruedeerath Chusanachoti

สาขาวิชาการสอนภาษาต่างประเทศ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพฯ
10330

Foreign Language Teaching Division, Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Chulalongkorn
University, Bangkok 10330, Thailand

ARTICLE INFO

Article history:

Received 17 November 2014

Received in revised form

5 June 2015

Accepted 11 June 2015

Keywords:

EFL learning,
learner autonomy,
out-of-class activity,
out-of-class learning

ABSTRACT

This research aimed to study 1) the participants' out-of-class English activity participation, 2) the effect of out-of-class English activity participation on participants' English skills development while controlling their English academic achievement, and 3) the participants' perspective on and opinion of out-of-class English activities. Cluster Sampling was applied to obtain the participants from second-year undergraduate students majoring in English teaching from the Faculty of Education, Chulalongkorn University. The English language test, questionnaire, and interview questionnaire were used to obtain data.

The study found that the top three out-of-class English activities in which the participants participated most often were asynchronous internet communicating, listening to or singing songs, and watching movies and TV programs. Furthermore, the out-of-class English activities that had an effect on participants' English skills development at the significance level .05 were watching movies and TV programs, reading newspapers, and asynchronous internet communicating. The participants' main purpose in partaking in out-of-class English activities was for pleasure. The interview results revealed that all participants realized the significance and benefit of the out-of-class English activities in improving their English skills.

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาลักษณะการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต 2) ศึกษาผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ โดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และ 3) ศึกษาความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่สอง โดยใช้การสุ่มแบบกลุ่ม เก็บรวบรวมข้อมูล ด้วยแบบทดสอบภาษาอังกฤษ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็น

ผลการวิจัยพบว่ากิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตทำบ่อยครั้งมาก มีความถี่มากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา การฟังหรือร้องเพลง และการชมภาพยนตร์ และรายการโทรทัศน์ กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีจำนวนทั้งสิ้น 3 กิจกรรม ได้แก่ การชมภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ การอ่านหนังสือพิมพ์ และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา สำหรับวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตเลือกเป็นอันดับหนึ่งมากที่สุด ได้แก่ เพื่อความเพลิดเพลิน สนุกสนาน ผลการสัมภาษณ์พบว่านิสิตต่างเห็นความสำคัญของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ

คำสำคัญ: การเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การเรียนรู้ด้วยตนเอง กิจกรรมนอกห้องเรียน การศึกษา นอกห้องเรียน

บทนำ

ปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญอย่างมากและในทุกวงการทั่วโลก ประกอบกับการก้าวเข้าสู่ประชาคม

อาเซียนในปี พ.ศ. 2558 ซึ่งกำหนดให้ภาษาอังกฤษคือภาษากลางสำหรับการสื่อสารและการทำงานของอาเซียน ทำให้บทบาทของภาษาอังกฤษทวีความสำคัญยิ่งขึ้นและเกิดการตื่นตัวในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้นในทุกภาคส่วน

เมื่อพิจารณาจากแหล่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามอรรถาธิบายที่ปรากฏอยู่ในประเทศไทย พบว่ามีสื่อหลายประเภทที่เป็นภาษาอังกฤษ หรือเป็นระบบสองภาษา (ภาษาไทยและภาษาอังกฤษควบคู่กัน) เช่น หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ วิทยุ ป้ายจราจร ป้ายสัญลักษณ์ต่างๆ และเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น ซึ่งสื่อเหล่านี้สามารถใช้เป็นแหล่งการเรียนรู้และฝึกฝนทางภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนภาษาหากใช้ให้ถูกวิธี อย่างไรก็ตามผู้เรียนชาวไทยมักจะ ได้เรียน ฝึกฝน และใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้นซึ่งนับว่าน้อยมากสำหรับการเรียนภาษา เนื่องจากขาดการปลูกฝัง และสนับสนุนการเรียนการใช้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ผ่านสื่อและกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้วยตนเอง

Holec เป็นนักการศึกษายุคแรกที่ได้ให้ความสำคัญกับคำว่า การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Learner Autonomy) โดย Holec ได้ให้คำจำกัดความว่าหมายถึง “ความสามารถในการรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง” (Holec, 1981, p. 3) ซึ่งผู้เรียนที่มีความเป็นอิสระในการเรียนรู้นั้นจะต้องกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้เอง กำหนดขอบข่ายและเนื้อหาเรียนรู้ เลือกวิธีการและเทคนิคในการเรียนรู้เอง กำกับและควบคุมกระบวนการเรียนรู้เอง ตลอดจนประเมินผลสิ่งที่ได้เรียนรู้มา

ในการรับภาษาที่สอง (Second Language Acquisition) ผู้เรียนต้องเรียน รับรู้ และฝึกฝนจากการศึกษาในระบบโรงเรียน (Formal Education) และจากการศึกษาตามอรรถาธิบาย (Informal Education) (Ellis, 1993, 1994; Leow, 1998; Long, 1996) ทั้งนี้ในการเรียนภาษาไม่ว่าจะเป็นการเรียนภาษาที่สอง หรือเรียนภาษาต่างประเทศล้วนแต่มีเป้าหมายที่พึงประสงค์ของปรัชญาการสอนและ

การฝึกปฏิบัติทางภาษา คือ การที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองได้ (Cotterall, 1995, p. 219) ดังนั้นการช่วยให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองนั้น เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนจะเรียนในสิ่งที่ตนพร้อมที่จะเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองจะส่งผลให้การเรียนรู้ภาษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และยังสามารถจัดการกับการเรียนภาษาในห้องเรียนได้อีกด้วย (Ellis & Sinclair, 1989, p. 1)

นักการศึกษาและนักการศึกษาทางภาษาหลายท่านได้ศึกษาการเรียนรู้ด้วยตนเอง และกิจกรรมนอกห้องเรียนของผู้เรียน ร่วมกับปัจจัยต่างๆ เช่น ประเภทและปริมาณการทำกิจกรรมนอกห้องเรียน (Chusanachoti, 2009; Freeman, 1999; Pickard, 1996) แรงจูงใจ (Spratt, Humphreys, & Chan, 2002) ผลการเรียนรู้ (Inozu, Sahinkarakas, & Yumru, 2010) บทบาทของบริบททางสังคมและวัฒนธรรม (Hyland, 2004) ทักษะของผู้เรียน (Lamb, 2004) กลุ่มผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างกัน เช่น เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศ (Freeman, 1999) รวมถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการทำกิจกรรมนอกห้องเรียนของผู้เรียน (Chusanachoti, 2009; Wang, 2011) เป็นต้น ซึ่งบทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องหลายฉบับล้วนแต่ระบุถึงความสำคัญของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษตามอัธยาศัย แต่ทั้งนี้พบว่างานวิจัยส่วนใหญ่ศึกษาปริมาณการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของผู้เรียน (Freeman, 1999; Hyland, 2004; Pickard, 1996) หรือความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาของผู้เรียนกับปริมาณการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (Shen, Tseng, Kuo, Su, & Chen, 2005) ทั้งนี้ยังขาดงานวิจัยที่ศึกษาผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการดังนี้

1. เพื่อศึกษาลักษณะการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษ

นอกห้องเรียนของนิสิตตามอัธยาศัย

2. เพื่อศึกษาผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนตามอัธยาศัยต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และ

3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงบรรยายเพื่อศึกษาลักษณะการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต และผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของผู้เรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีเก็บข้อมูลเชิงปริมาณควบคู่กับการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ

ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ นิสิตระดับปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 ประจำปีการศึกษา 2552 จำนวนทั้งสิ้น 154 คน ซึ่งเป็นนิสิตที่กำลังศึกษาตามหลักสูตรก่อนออกไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู (ฝึกสอน) การกำหนดวิชาเอกและชั้นปีดังกล่าวเนื่องจากนิสิตกลุ่มดังกล่าวจะมีพื้นฐานความรู้และทักษะทางภาษาอังกฤษ สามารถทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและใช้สื่อภาษาอังกฤษต่างๆ ได้โดยไม่มีหรือมีข้อจำกัดทางภาษาน้อย และนิสิตกลุ่มดังกล่าวยังมีเวลาในการเรียนและทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนอย่างเต็มที่ ซึ่งจะสามารถศึกษาอิทธิพลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนได้อย่างแท้จริง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้คือ นิสิตระดับปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ ใช้การสุ่มแบบกลุ่ม ได้้นิสิตชั้นปีที่สอง ปีการศึกษา 2552 จำนวนทั้งสิ้น 46 คน ส่วนกลุ่มตัวอย่างสำหรับการศึกษาโดยการสัมภาษณ์จำนวน 6 คน

คัดเลือกจากนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะทางภาษาอังกฤษสูงที่สุด จำนวน 3 คน และต่ำที่สุด จำนวน 3 คน

เครื่องมือที่ใช้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ ใช้วัดทักษะพื้นฐานทางภาษาอังกฤษทั่วไป ได้แก่ ทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน จัดทำ 2 ชุด (คู่ขนาน) จำนวนความเที่ยงเชิงความเท่าเทียมกัน (Equivalence) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .93

2. แบบสำรวจข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนตามอชยาศัยของนิสิต ใช้สำรวจการทำกิจกรรม มีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่าความถี่ 5 ระดับ¹ ในการทำกิจกรรมแต่ละชนิด

3. แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็น ใช้เพื่อถามความคิดเห็นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนตามอชยาศัย ประโยชน์ที่ได้รับต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนความเห็นเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียน

เครื่องมือทุกชิ้นได้ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยผู้เชี่ยวชาญในศาสตร์ภาษาอังกฤษและการวิจัยทางการศึกษา รวม 3 ท่าน ซึ่งต่างมีความเห็นสอดคล้องกัน (ค่า IOC: Index of Congruence >.5)

การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การเก็บข้อมูลใช้เวลาทั้งสิ้น 1 ภาคการศึกษา (18 สัปดาห์) มีการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ศึกษาพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต โดยเก็บข้อมูลจากแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ ทดสอบ 2 ครั้งในสัปดาห์ที่ 1 และ 15 หาค่าความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater reliability) ด้วย Pearson product moment correlation coefficient ได้เท่ากับ .92 และ

.82 ในแบบทดสอบทักษะการพูด และแบบทดสอบทักษะการเขียนตามลำดับ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทักษะทางภาษาอังกฤษของนิสิตครั้งที่ 1 (Pre-Test) และ 2 (Post Test) จำนวนพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ ด้วยการวัดพัฒนาการสัมพัทธ์ (x_g) หลังจากนั้นแบ่งนิสิตออกเป็น 2 กลุ่ม ($x_g \leq x_g \pm 1SD$) ได้แก่ กลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง (เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า กลุ่มสูง) และกลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ (เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า กลุ่มต่ำ)

ศึกษาลักษณะการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตทำตามอชยาศัย ซึ่งเก็บรวบรวมจากแบบสอบถามข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เก็บข้อมูลทั้งหมด 3 ครั้ง แต่ละครั้งห่างกัน 7 สัปดาห์ เพื่อให้ได้ลักษณะการทำกิจกรรมของนิสิตอย่างแท้จริงโดยมีอิทธิพลของตัวแปรด้านเวลา การเรียน และการสอบน้อยที่สุด ศึกษาค่าเฉลี่ยของความถี่ของการทำกิจกรรมของนิสิตแต่ละคน และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความถี่ของการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรม โดยใช้สถิติบรรยาย

ศึกษาผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต และเปรียบเทียบพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษจำแนกตามความถี่ในการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรมโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติ ANCOVA, Levene's Test of Equality of Variances และการเปรียบเทียบรายคู่แบบ LSD

ในการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อน ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียน ซึ่งอาจมีผลต่อตัวแปรตาม ได้แก่ พัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อให้มั่นใจว่านิสิตมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเป็นผลจากการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน มิใช่การเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียน การควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนทำโดยการใช้ผลการเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวกับ

¹ 0 หมายถึง ไม่ทำกิจกรรมนั้น, 1 หมายถึง ทำนานๆ ครั้ง (น้อยกว่า 1 ครั้งต่อสัปดาห์), 2 หมายถึง ทำบางครั้ง (1-2 ครั้งต่อสัปดาห์), 3 หมายถึง ทำบ่อยครั้ง (3-5 ครั้งต่อสัปดาห์), และ 4 หมายถึง ทำบ่อยครั้งมาก (มากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์)

ภาษาอังกฤษทั้งหมดของนิสิตในภาคการศึกษาปัจจุบันที่เก็บข้อมูล ได้แก่ รายวิชาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสำหรับครู วรรณกรรมอังกฤษสำหรับการเรียนการสอน เป็นต้น โดยใช้สถิติ ANCOVA

ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนจากแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติบรรยาย และการสรุปประเด็นสำคัญ การกำหนดรหัส แจกแจงความถี่ วิเคราะห์ เชื่อมโยงและหาความสัมพันธ์ของข้อมูล

ผลการวิจัย

จากข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนทั้ง 11 กิจกรรม พบว่ากิจกรรมที่นิสิตทำบ่อยครั้งมาก มีความถี่มากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา (45.65%) การฟังหรือร้องเพลง (43.48%) และการชมภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ (32.61%) สำหรับกิจกรรมที่นิสิตไม่ทำ มีความถี่มากที่สุด 3 อันดับ ได้แก่ การเล่นเกม (32.61%) การอ่านหนังสือพิมพ์ (17.39%) และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา ซึ่งมีความถี่เท่ากับ การอ่านหนังสือและนิตยสาร (8.70%)

เมื่อมีการควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนจำนวนทั้งสิ้น 3 กิจกรรม จาก 11 กิจกรรม มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การชมภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ การอ่านหนังสือพิมพ์ และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา ดังตารางที่ 1 ทั้งนี้ค่าเฉลี่ยของพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ ของนิสิตในการทำกิจกรรมในบางข้อแสดงเป็นค่าลบ ได้แก่ ชมภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ นานๆ ครั้ง ($\bar{X} = -0.05$)

เป็นต้น เป็นผลจากค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทักษะทางภาษาอังกฤษของนิสิตครั้งที่ 2 (Post Test) สูงกว่าครั้งที่ 1 (Pre-Test)

ทดสอบความแปรปรวนของพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ ด้วย Levene's Test of Equality of Variances พบว่าความแปรปรวนจำแนกตามความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเมื่อควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของกิจกรรม 3 กิจกรรม ได้แก่ การชมภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ การอ่านหนังสือพิมพ์ และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลานั้นไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงใช้การเปรียบเทียบรายคู่แบบ LSD ผลแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า จากการเปรียบเทียบรายคู่แบบ LSD พบความถี่ในการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรมรายคู่ ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ การชมภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ พบว่ามีความถี่ในการทำกิจกรรมรายคู่ 3 คู่ที่แตกต่างกัน กล่าวคือ การชมภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์บ่อยครั้งมากมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าการชมภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์นานๆ ครั้ง การชมภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์บ่อยครั้งมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าการชมภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์บ้าง ครั้ง และนานๆ ครั้ง

การอ่านหนังสือพิมพ์ พบความถี่ในการทำกิจกรรมดังกล่าวรายคู่ที่แตกต่างกัน ดังนี้ การอ่านหนังสือพิมพ์บ่อยครั้งมากมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าเมื่อเทียบกับการอ่านหนังสือพิมพ์บ่อยครั้ง การอ่านหนังสือพิมพ์บางครั้ง การอ่านหนังสือพิมพ์นานๆ ครั้ง และการไม่เคยอ่านหนังสือพิมพ์อีกทั้งการอ่านหนังสือพิมพ์บ่อยครั้งมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษน้อยกว่าเมื่อเทียบกับการอ่านหนังสือพิมพ์บางครั้ง การอ่านหนังสือพิมพ์นานๆ ครั้ง และการไม่เคยอ่านหนังสือพิมพ์

2 กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแบ่งเป็น 11 กิจกรรม ได้แก่ ฟังหรือร้องเพลง, ฟังข่าวและคำประกาศ, ชมภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์, สนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง, อ่านหนังสือและนิตยสาร, อ่านหนังสือพิมพ์, ค้นหาและอ่านเว็บไซต์, อ่านป้าย โปสเตอร์ และฉลากสินค้า, สื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา (อีเมล), สื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา (Instant Messaging และ Chat Room), และเล่นเกม

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษจำแนกตามความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน โดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

(n = 46)

กิจกรรมภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียน	พัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ		Levene's Test		ANCOVA		เปรียบเทียบรายคู่		
	ความถี่ในการทำ กิจกรรม	Mean (SD)	F	Sig	F	Sig	กลุ่มคะแนน		Sig
							สูง	ต่ำ	
ชมภาพยนตร์และ รายการโทรทัศน์	4) บ่อยครั้งมาก	0.21 (0.22)	0.84	0.48	3.59	0.02	4)	1)	0.02
	3) บ่อยครั้ง	0.25 (0.16)					3)	2)	0.03
	2) บางครั้ง	0.07 (0.22)					3)	1)	0.01
	1) นานๆ ครั้ง	-0.05 (0.24)							
	0) ไม่เคย	--							
อ่านหนังสือพิมพ์	4) บ่อยครั้งมาก	0.43 (0.07)	0.65	0.63	3.92	0.01	4)	3)	0.00
	3) บ่อยครั้ง	-0.15 (0.16)					4)	2)	0.02
	2) บางครั้ง	0.18 (0.20)					4)	1)	0.02
	1) นานๆ ครั้ง	0.17 (0.23)					4)	0)	0.02
	0) ไม่เคย	0.14 (0.15)					2)	3)	0.01
			1)	3)	0.01				
			0)	3)	0.03				
สื่อสารผ่าน อินเทอร์เน็ตแบบ ไม่ประสานเวลา	4) บ่อยครั้งมาก	0.27 (0.16)	3.40	0.03	3.40	0.03	4)	3)	0.03
	3) บ่อยครั้ง	0.11 (0.22)					4)	2)	0.03
	2) บางครั้ง	0.10 (0.24)					4)	1)	0.03
	1) นานๆ ครั้ง	-0.08 (0.33)							
	0) ไม่เคย	--							

การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา พบว่าความถี่รายคู่ในการทำกิจกรรมนี้ จำนวน 3 คู่แตกต่างกัน กล่าวคือ การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลาบ่อยครั้งมากมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าการทำกิจกรรมนี้บ่อยครั้ง บางครั้ง และนานๆ ครั้ง

จากการถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 46 คน เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน โดยให้ระบุวัตถุประสงค์ 5 อันดับ เรียงตามลำดับจากอันดับ 1-5 พบว่าวัตถุประสงค์ที่เลือกเป็นอันดับหนึ่ง มากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ เพื่อความเพลิดเพลิน สนุกสนาน (25.39%) เพื่อเสริมทักษะอ่าน (15.23%) และเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทั่วไป (12.36%) วัตถุประสงค์ที่เลือกเป็นอันดับ 1 น้อยที่สุด 3 อันดับ

แรก ได้แก่ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (0.44%) เพื่อเตรียมตัวในการเรียนหรือสอบ (1.10%) และเพื่อเสริมทักษะทางไวยากรณ์ (1.55%) เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับวัตถุประสงค์อันดับแรกในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนระหว่าง นิสิตกลุ่มสูงกับนิสิตกลุ่มต่ำ ผลแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า นิสิตกลุ่มสูงระบุวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนรวม 7 ข้อสูงกว่านิสิตกลุ่มต่ำ ได้แก่ เพื่อเสริมทักษะอ่าน (19.25% และ 12.20%) เพื่อเสริมทักษะฟัง (14.91% และ 8.94%) เพื่อเสริมทักษะเขียน (8.07% และ 2.44%) เพื่อเสริมทักษะทางคำศัพท์ (3.73% และ 0%) เพื่อเสริมทักษะพูด (9.94% และ 7.32%) เพื่อเสริมทักษะทางไวยากรณ์ (2.48% และ 0.81%) และเพื่อเสริมทักษะการออกเสียง

ตารางที่ 2 ร้อยละของนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำจำแนกตามวัตถุประสงค์อันดับแรกในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

(n = 46)

วัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรม	นิสิตกลุ่มสูง (%)	นิสิตกลุ่มต่ำ (%)	ความแตกต่าง (%)
เสริมทักษะอ่าน	19.25	12.20	7.06
เสริมทักษะฟัง	14.91	8.94	5.96
เสริมทักษะเขียน	8.07	2.44	5.64
เสริมทักษะทางคำศัพท์	3.73	0.00	3.73
เสริมทักษะพูด	9.94	7.32	2.62
เสริมทักษะทางไวยากรณ์	2.48	0.81	1.67
เสริมทักษะการออกเสียง	2.48	1.63	0.86
เพิ่มพูนความรู้ทางวัฒนธรรม	0.62	0.81	(0.19)
เตรียมตัวในการเรียนหรือสอบ	0.62	1.63	(1.00)
เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน	2.48	4.07	(1.58)
เพิ่มพูนความรู้ทั่วไป	11.18	15.45	(4.27)
เป็นการบ้านในวิชาที่เรียน	1.24	5.69	(4.45)
ฆ่าเวลา	3.11	8.13	(5.02)
ความเพลิดเพลิน สนุกสนาน	19.88	30.89	(11.02)

(2.48% และ 1.63%)

จากการสัมภาษณ์นิสิตจำนวน 6 คน สุ่มเลือกจากนิสิตกลุ่มสูง และนิสิตกลุ่มต่ำ กลุ่มละ 3 คน โดยนิสิตไม่ทราบคะแนนพัฒนาการและการจัดกลุ่มของตนเอง เมื่อถามถึง วิธีการ และเหตุผลในการเลือกทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง นิสิตส่วนใหญ่กล่าวถึงความชอบ และความสนใจส่วนบุคคลเป็นหลัก เมื่อสอบถามความเห็นของนิสิตพบว่า นิสิตทุกคนคิดว่ากิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตน และกล่าวถึงเหตุผลสนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่ต่างกัน กล่าวคือ การทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเป็นการเรียนรู้ที่ได้ฝึกใช้ภาษาจริง เช่น “หนูได้ฝึกภาษาจากการที่เราสามารถนำมาใช้ สร้างประโยค นำมาพูดคุยและใช้ได้จริงๆ ในการ

แชต [ผ่านโปรแกรม MSN] และอีเมล ไม่ใช่แค่ท่องกฎหรือทำแบบฝึกหัดแต่ในกระดาก” (น.ส.สอง กลุ่มสูง) การทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเป็นการเรียนรู้ที่ยั่งยืน กล่าวคือ “... การได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ ที่ไม่ได้เกิดจากการท่องจำ แต่เพราะพบเห็นคำศัพท์นั้นบ่อยๆ ... ทำให้จำคำศัพท์เหล่านั้น ได้เองโดยไม่เกิดความรู้สึกลึกที่หนูเรียกว่า การยึดเหนี่ยวคำศัพท์โดยการท่องจำ ซึ่งไม่นานก็ลืม” (น.ส.หนึ่ง กลุ่มสูง) รวมทั้งการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเอื้อให้เกิดการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ ซึ่ง น.ส.สอง กลุ่มสูงยังกล่าวว่า “ถ้าหนูฟังเพลงฮิตๆ ... หนูจะเปิดฟังจนจับคำได้ เปิดซ้ำๆ จะได้ชินกับสำเนียง หรือไม่ก็พยายามออกเสียงให้เหมือน [ต้นฉบับ] ที่สุด แล้วพอได้ยินเพลงเดิมอีกบ่อยๆ ตามห้าง หนูก็ร้องตามได้ชัดเจน”

ทั้งนี้เห็นได้ว่านิสิตทุกคนที่สัมภาษณ์ต่างก็มองเห็นความสำคัญของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เช่น “*ผมว่ากิจกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเพลง หนังสือพิมพ์ หรือแม้แต่เกม ถ้าเป็นภาษาอังกฤษ แล้วถ้าเราทำ มันก็มีประโยชน์กับเรานะครับ ผมว่ามีประโยชน์มากไม่แพ้การเรียน[ภาษา] ภาษาอังกฤษในห้องเลยครับ*” (นายหัว กลุ่มต่ำ) และนิสิตได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่างๆ ตามอรรถาธิบาย เห็นได้จากคำสัมภาษณ์ของ น.ส.หนึ่ง กลุ่มสูง “*เวลาเพื่อนฝรั่งแก่ประโยชน์หนู จะจำไว้ว่าเขาแก้วอะไร หรือเขาพูดยังไง งวดหน้าจะได้ใช้บ้าง หนูเรียนภาษาอังกฤษเยอะมาจากการคุยกับเพื่อนฝรั่งของหนู*” ซึ่งจะมีผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษด้านใดนั้นขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ต้นร่วมทำ

อภิปรายผล

ถึงแม้ว่างานวิจัยหลายฉบับจะแสดงให้เห็นว่าการที่ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษามากขึ้นจะช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะทางภาษาที่ดีขึ้น อย่างไรก็ตามผลการวิจัยเหล่านั้นแสดงให้เห็นเพียงว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษแต่ละประเภทมีผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของนิสิตมากหรือน้อยต่างกัน ทั้งนี้อาจขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ได้แก่ ประเภทของกิจกรรมที่ทำและความถี่ของการทำกิจกรรม แรงจูงใจในการทำกิจกรรม และความตระหนักรู้ทางภาษา (Language Awareness) ขณะทำกิจกรรม

ประเภทของกิจกรรมที่ทำและความถี่ของการทำกิจกรรม

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่ได้รับความนิยมจากผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ พบความสอดคล้องกันกับผลการวิจัยครั้งนี้ กล่าวคือ กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตทำบ่อยครั้งมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลาหรือการอีเมล (Chusanachoti, 2009; Hyland, 2004; Shen et al., 2005; Spratt et al., 2002) การฟัง-ร้องเพลง

(Chusanachoti, 2009; Freeman, 1999) การชมภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ (Chusanachoti, 2009; Hyland, 2004; Shen et al., 2005; Spratt et al., 2002) ซึ่งล้วนแต่เป็นกิจกรรมที่ไม่มีการเผชิญหน้า (Non-face-to-face Activity) ทั้งนี้งานวิจัยส่วนใหญ่พบว่าผู้เรียนมักเลือกทำกิจกรรมนอกห้องเรียนที่ไม่มีการเผชิญหน้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนภาษาเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ (Chusanachoti, 2009; Hyland, 2004) ซึ่งอาจเนื่องมาจากความกลัวและไม่กล้าใช้ภาษาของตัวเอง ความมีอคติของคนในสังคมต่อผู้ที่ไม่ใช้ภาษาแม่ (Hyland, 2004) และโอกาสในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษแบบเผชิญหน้า (Face-to-face Activity) มีจำกัดในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (Pickard, 1996)

นอกจากนี้ เมื่อมีการควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน 3 กิจกรรม ได้แก่ การชมภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ การอ่านหนังสือพิมพ์ และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา เช่น อีเมล มีผลต่อการพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือการทำกิจกรรมบ่อยครั้งมากมีผลต่อการพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าการทำกิจกรรมนานๆ ครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยส่วนใหญ่ที่กล่าวถึงประโยชน์ของการทำกิจกรรมทางภาษานอกห้องเรียนว่ามีความสัมพันธ์ต่อการทักษะทางภาษา และทัศนคติต่อการเรียนภาษาของผู้เรียน (Hyland, 2004; Pickard, 1996) เนื่องมาจากเหตุผลที่ว่า การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศด้วยการเรียนการสอนในห้องเรียน จากหนังสือเรียนนั้นไม่เพียงพอที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศได้ ต้องอาศัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองผ่านกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (Ellis, 1993, 1994; Leow, 1998; Long, 1996)

แรงจูงใจในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

จากผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีวัตถุประสงค์หลักในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน คือ เพื่อความเพลิดเพลิน สนุกสนาน เพื่อเสริมทักษะทางการอ่าน และ

เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทั่วไป ซึ่งคล้ายกับข้อค้นพบของ Chusanachoti (2009) ที่พบว่านิสิตมีวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน 3 อันดับแรกคือเพื่อความเพลิดเพลิน เพื่อค้นคว้าและเพิ่มพูนความรู้ทั่วไป และเพื่อฆ่าเวลา

เมื่อพิจารณาถึงแรงจูงใจในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนซึ่งพบว่า วัตถุประสงค์แรกในการทำกิจกรรมของนิสิตกลุ่มสูงที่ระบุไว้สูงกว่านิสิต กลุ่มต่ำรวม 7 ข้อ นั้น ล้วนแต่เป็นวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษทั้งสิ้น เช่น เพื่อเสริมทักษะทางการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (ดังแสดงในตารางที่ 2) ในขณะที่นิสิตกลุ่มต่ำระบุวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนส่วนใหญ่ไม่เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทั่วไป เพื่อฆ่าเวลา เพื่อความเพลิดเพลิน สนุกสนาน และเพื่อการยอมรับในกลุ่มเพื่อน โดยนิสิตเลือกวัตถุประสงค์ข้อเพื่อความเพลิดเพลิน สนุกสนาน สูงกว่านิสิตกลุ่มสูงถึงร้อยละ 11.01

นอกจากนี้ นิสิตกลุ่มต่ำยังระบุว่าตนทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเพราะเป็นการบ้าน หรืองานที่อาจารย์มอบหมายให้ทำในวิชาที่เรียน (5.69%) ในขณะที่นิสิตกลุ่มสูงระบุวัตถุประสงค์ดังกล่าวเพียง ร้อยละ 1.24 ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า นิสิตกลุ่มต่ำส่วนหนึ่งอาจมิได้ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้วยความสมัครใจ และ/หรือมีแรงจูงใจที่จะเรียนรู้อังกฤษด้วยตนเอง ผ่านกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเทียบเท่ากับนิสิตกลุ่มสูง ทั้งนี้แรงจูงใจนับเป็นปัจจัยหลักประการหนึ่งซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Autonomous Learning) ตามที่ Ushioda (1996 อ้างถึงใน Benson, 2007, p. 29) และ Spratt et al. (2002) กล่าวไว้ว่า ความปรารถนาหรือแรงจูงใจสามารถนำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งการเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่งผลให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (Ellis & Sinclair, 1989, p. 1) ผู้เรียนที่มีการเรียนรู้ด้วยตนเองสูง จะมีพัฒนาการทางภาษาสูง (Little, 2009)

ความตระหนักทางภาษา (Language Awareness) ขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

ในด้านของความตระหนักทางภาษา (Language Awareness) ซึ่งหมายถึง การมีสติในการรับ การเรียน และการใช้ภาษา มีความเข้าใจการทำงานของภาษาและมีความไวต่อการเรียนรู้ภาษา (ALA, 2012) จากคำสัมภาษณ์ เห็นได้ว่า ถึงแม้ว่านิสิตทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำจะเห็นพ้องกันว่า การทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมีความสำคัญและมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตน นิสิตกลุ่มสูงกล่าวถึงความตระหนักทางภาษาขณะทำกิจกรรมมากกว่านิสิตกลุ่มต่ำ ได้แก่ การจดจำลักษณะทางภาษาสำนวน คำศัพท์ เพื่อนำไปใช้ในอนาคต เช่น “[ขณะหนูอ่านหนังสือ หรือเมื่อกาสิโน ... ก็จะจำวิธีการเขียน เพื่อนำไปใช้เขียนหรือพูด ... เวลาเพื่อนฝรั่งแก่ประโยคหนู หนูจะจำไว้ว่าเขาแก่ว่าอะไร หรือเขาพูดยังไง งวดหน้าจะได้ใช้บ้าง” (น.ส.หนึ่ง กลุ่มสูง) รวมถึงการฝึกและทำซ้ำเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ และเกิดความชำนาญ เช่น

“สำหรับหนูแล้ว หนูนี่ตลอดนะคะว่า หนูจะพัฒนาภาษาอังกฤษของหนูอย่างไร เวลาหนูทำกิจกรรมภาษาอังกฤษ เช่น ... ถ้าหนูฟังเพลงฮิตๆ ... หนูจะเปิดฟังจนจับคำได้ เปิดซ้ำๆ จะได้ ชินกับสำเนียง หรือไม่ก็พยายามออกเสียงให้เหมือน [ต้นฉบับ] ที่สุด ... ไม่ใช่ว่าฟังไปเพลินๆ ไปเรื่อยๆ ค่ะ” (น.ส.สอง กลุ่มสูง)

ขณะเดียวกัน นิสิตกลุ่มต่ำกล่าวถึงการทำกิจกรรมโดยมีความตระหนักทางภาษาน้อย เช่น กรณีการฟังเพลง “ปกติก็จะฟังเพลินๆ ค่อยๆ ได้ไปเอง ยกเว้นว่าถ้าเพลงไหน ... ชอบมากเป็นพิเศษก็จะเปิดหา [เนื้อเพลงฟัง] จะได้ร้องได้ ... ถ้าเป็นหนัง ผมก็ไม่ได้ใส่ใจเลยครับ เรียกว่าดูเอามันส์มากกว่า” (นายห้า กลุ่มต่ำ) จากคำสัมภาษณ์ข้างต้น นิสิตกลุ่มสูงมีความตระหนักทางภาษาขณะที่ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน นิสิตให้ความสนใจในภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นคำศัพท์ การออกเสียง ไวยากรณ์ ฯลฯ และยังพยายามแสวงหาความรู้ทางภาษาเพิ่มเติมอีกด้วย ในขณะที่นิสิตกลุ่มต่ำอาจทำกิจกรรมนั้นเพื่อความเพลิดเพลินโดยไม่ให้ความสนใจในความรู้ภาษาอังกฤษที่ได้มากนัก

ทั้งนี้ ความตระหนักทางภาษาเป็นองค์ประกอบสำคัญสำหรับผู้เรียนภาษาและครูสอนภาษา (Ellis, 2012)

ซึ่งนักวิชาการหลายท่านต่างเห็นตรงกันว่าความตระหนักทางภาษาจะส่งผลดีต่อการเรียนภาษา (Jessner, 2006; Schmidt, 1995) ดังนั้นการที่ผู้เรียนภาษาที่มีความตระหนักทางภาษาสูงในขณะที่ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ย่อมส่งผลให้ผู้เรียนได้เรียนภาษามากกว่าผู้เรียนที่มีความตระหนักทางภาษาน้อย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเข้ามามีส่วนในการเรียนการสอนในห้องเรียน

นักวิชาการและนักวิจัยต่างเห็นความสำคัญของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน จากผลการวิจัยพบว่านิสิตทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนหลากหลายกิจกรรม และ เมื่อมีการควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน 3 กิจกรรม ได้แก่ การชมภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ การอ่านหนังสือพิมพ์ และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ต แบบไม่ประสานเวลา มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น ครูจึงควรแนะนำและสนับสนุนให้ผู้เรียนทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนทั้ง 3 กิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษาของตน อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Learner Autonomy) ทำให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตน เป็นผู้เรียนที่มีพัฒนาการทางภาษาที่ดีอีกด้วย

จากการสัมภาษณ์ พบว่านิสิตต่างเห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน นิสิตยังเห็นว่าการศึกษาภาษาอังกฤษจากครูในห้องเรียนอย่างเดียววันนี้อาจไม่เพียงพอ อีกทั้งนิสิตอาจนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้น้อย ซึ่งอาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตวิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ และมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ภาษามากกว่านิสิตทั่วไป นิสิตระบุชัดเจนถึงบทบาทของครูต่อการเรียนรู้ภาษาผ่านการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต เช่น

“ครูต้องทำหน้าที่เป็นคนปลูกฝังค่านิยมบางอย่างที่ทำให้เด็กเป็นคนรักการเรียนรู้ และคิดว่ากิจกรรม/ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน/เหล่านี้มีประโยชน์อย่างไร” (น.ส.ทก กลุ่มคำ) ดังนั้นครูผู้สอนภาษาอังกฤษจึงควรมีบทบาทสำคัญในการบูรณาการกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเข้ากับการเรียนการสอนในชั้นเรียน และการใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนให้เป็นส่วนหนึ่งในการเรียนการสอนปกติ เนื่องจากเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมที่พบว่า มีผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษา ซึ่งผู้เรียนอาจไม่ได้ทำด้วยตนเองนอกห้องเรียนเป็นประจำ หรืออาจจะเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนสนใจและคุ้นเคย อีกทั้งผู้เรียนจะได้พบเห็นการใช้ภาษาสภาพจริง (Authentic Language) เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียน และเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย

ทั้งนี้ครูต้องสามารถเลือกกิจกรรมมาใช้ได้อย่างเหมาะสม ซึ่ง Chusanachoti (2009) ได้ศึกษากิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่ผู้เรียนนิยมเลือกทำ ว่ามีคุณลักษณะร่วม 4 ประการ ได้แก่ กิจกรรมควรมีวิธีการใช้ มีกฎ กติกา ที่สามารถสังเกตเห็นได้ ไม่ซับซ้อน และเข้าใจได้ง่าย (Transparency) มีความเหมาะสมกับระดับความรู้ ความสามารถ และทักษะของผู้เรียน (Usability) มีเหมาะสมในด้านของเวลาที่ผู้เรียนมีและด้านค่าใช้จ่าย (Expense) และเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน สามารถดึงดูดความสนใจและทำทาบ (Affectivity) ดังนั้นครูควรคำนึงถึงคุณลักษณะทั้ง 4 ประการนี้ ในการเลือกกิจกรรมนอกห้องเรียนมาใช้เป็นส่วนหนึ่งในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วย เช่น หากครูจะเลือกชมภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์มาเป็นส่วนหนึ่งในการเรียนการสอน ครูควรเลือกเรื่องที่มีเนื้อหาที่สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน มีระดับการใช้ภาษาที่ไม่ยากหรือไม่ง่ายจนเกินไป และควรมีคำสังหรือวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมที่ชัดเจน เป็นต้น

นอกจากการเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมแล้ว ครูควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็น เกิดความทำทาบ เกิดแรงจูงใจที่จะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้วยตนเอง และไม่รู้สึกลัวถูกบังคับ รวมทั้งครู

ควรแนะนำ และ/หรือ ฝึกให้นักเรียนรู้จักวิธีการเรียนภาษา จากกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน หรือปลูกฝังให้ นิสิตเกิดความตระหนักทางภาษาขณะทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้นักสิตได้ใช้ประโยชน์จากกิจกรรมเหล่านั้นได้เต็มที่ อีกทั้งควรเป็นผู้แนะนำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอก ห้องเรียนที่ดีและเหมาะสมกับผู้เรียน ปลูกฝังการใช้ วิจารณญาณในการเลือกกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียน รวมถึงวิธีการใช้สื่อ หรือทำกิจกรรมต่างๆ อย่างถูกวิธี และอันตรายต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นเมื่อใช้สื่อต่างๆ เช่น ระดับภาพยนตร์ (Film Ratings) และอันตรายของการ สื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตในสังคมเครือข่ายออนไลน์ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาประชากรในกลุ่ม อื่นที่แตกต่างออกไป เปรียบเทียบลักษณะการทำกิจกรรม ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของประชากรที่มีลักษณะ ต่างๆ กัน เช่น คณะ และวิชาเอก เป็นต้น รวมทั้งควรศึกษา เชิงลึกเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน แต่ละกิจกรรมในแง่มุมต่างๆ เช่น ระยะเวลาของการทำ กิจกรรม ลักษณะและวิธีการปฏิสัมพันธ์กับกิจกรรม ความ ตระหนักทางภาษาขณะทำกิจกรรมนั้นๆ เป็นต้น

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนบางส่วนจาก “ทุน พัฒนาอาจารย์ใหม่/นักวิจัยใหม่” กองทุนรัชดาภิเษก สมโภช” จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เอกสารอ้างอิง

- Association for Language Awareness (ALA). (2012). *Definition of language awareness*. Retrieved from www.lexically.net/ala/la_defined.htm
- Benson, P. (2007). Autonomy in language teaching and learning. *Language Teaching*, 40(1), 21–40.
- Chusanachoti, R. (2009). *EFL learning through language activities outside the classroom: A case study of English education students in Thailand* (Unpublished doctoral dissertation). Michigan State University, East Lansing, Michigan.
- Cotterall, S. (1995). Developing a course strategy for learner autonomy. *ELT Journal*, 49(3), 219–227.
- Ellis, G., & Sinclair, B. (1989). *Learning to learn English: A course in learner training*. Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- Ellis, E. (2012). Language awareness and its relevance to TESOL. *University of Sydney Papers in TESOL*, 7, 1–23.
- Ellis, R. (1993). The structural syllabus and second language acquisition. *TESOL Quarterly*, 27, 91–113.
- Ellis, R. (1994). *The study of second language acquisition*. Oxford, UK: Oxford University Press.
- Freeman, M. (1999). The language learning activities of students of EFL and French at two universities. *Language Learning Journal*, 19(1), 80–88.
- Holec, H. (1981). *Autonomy and foreign language learning*. Oxford, UK: Pergamon Press.
- Hyland, F. (2004). Learning autonomously: Contextualising out-of-class English language learning. *Language Awareness*, 13(3), 180–202.
- Inozu, J., Sahinkarakas, S., & Yumru, H. (2010). The nature of language learning experiences beyond the classroom and its learning outcomes. *US-China Foreign Language Awareness*, 8(1), 14–21.
- Jessner, U. (2006). *Linguistic awareness in multilinguals*. Edinburgh, UK: Edinburgh University Press.
- Lamb, M. (2004). ‘It depends on the students themselves’: Independent language learning at an Indonesian state school. *Language, Culture and Curriculum*, 17(3), 229–245.
- Leow, R. P. (1998). The effects of amount and type of exposure on adult learners’ L2 development in SLA. *Modern Language Journal*, 82, 49–68.
- Little, D. (2009). Language learner autonomy and the European language portfolio: Two L2 English examples. *Language Teaching*, 42(2), 222–233.
- Long, M. (1996). The role of the linguistic environment in second language acquisition. In W. Ritchie and T. Bhatia (Eds.), *Handbook of second language*

- acquisition* (pp. 413–468). London, UK: Academic Press.
- Pickard, N. (1996). Out-of-class language learning strategies. *ELT Journal*, 50(2), 150–159.
- Schmidt, R. (1995). Consciousness and foreign language learning: A tutorial on the role of attention and awareness in learning. In R. W. Schmidt (Ed.), *Attention and awareness in foreign language learning* (pp. 1–63). Honolulu, HI: University of Hawai'i, Second Language Teaching and Curriculum Center.
- Shen, L., Tseng, C., Kuo, S., Su, Y., & Chen, M. (2005). A preliminary study of college students' out-of-class English learning activities. *Chia-Nan Annual Bulletin*, 31, 464–475.
- Spratt, M., Humphreys, G., & Chan, V. (2002). Autonomy and motivation: Which comes first? *Language Teaching Research*, 6, 245–266.
- Wang, H. (2011). Promoting university English majors' learner autonomy in the Chinese context. *Journal of Language Teaching and Research*, 2(2), 408–412.